

Emilia Muller

CORPORATIA

Tipologii și ghid de supraviețuire

Editura Paralela 45

Redactare: Mugur Butuza
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Design copertă: Laurențiu Midvichi
Pregătire de tipar: Marius Badea
Ilustrația copertei: StonePictures/Shutterstock.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MULLER, EMILIA

Corporația : tipologii și ghid de supraviețuire / Emilia Muller. – Pitești :

Paralela 45, 2024

ISBN 978-973-47-4028-4

334

Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

CUPRINS

<i>Nota autoarei</i>	7
1. Vânătoarea de joburi	11
1.1. Cazul <i>Nu știm pentru ce post ai venit</i>	14
1.2. Cazul <i>Test</i>	17
1.3. Cazul <i>Ești mai interesant decât credeam</i>	19
1.4. Cazul <i>Dacă te fac să te simți prost, ai să vii să lucrezi pentru mine</i>	23
1.5. Cazul <i>Îți spunem noi cât valorezi</i>	28
1.6. Cazul <i>Vino să te șocăm</i>	35
1.7. Cazul <i>Superofertă</i>	38
1.8. Cazul <i>Dă și mie o zi de concediu de-ale tale</i>	41
1.9. Cazul <i>Căruța înaintea cailor</i>	46
1.10. Cazul <i>Vii pentru jobul ăsta și-ți mai dăm unul</i>	50
1.11. Cazul <i>Valoarea mea</i>	56
1.12. Cazul <i>Știam că vii, dar nu ne-am pregătit</i>	62
2. Colegi	65
2.1. Bârfitorul	67
2.2. Paranoicul	70
2.3. Colegul cu care faci cunoștință în fiecare zi	76

2.4. Profesionistul	80
2.5. Pupătorul	83
2.6. Păsuitul	84
2.7. Colegul care nu înțelege limitele	87
2.8. Obsesia curățeniei	91
2.9. Mină de aur	96
2.10. Pipița	99
2.11. Idiotul	103
2.12. Plasatorul	107
2.13. Muncitorul de vineri	110
3. Șefi	115
3.1. Sensibilul	117
3.2. Șeful <i>Mafalda</i>	119
3.3. De la Ana la Caiafa	122
3.4. Șeful <i>Lecitină</i>	126
3.5. Șeful <i>Taie și spânzură!</i>	131
3.6. Șeful <i>Inimă de gheață</i>	134
3.7. Mitomanul	141
3.8. Fustangiul	144
3.9. Șeful fără biluțe	146
4. Demisia/Demiterea	151
4.1. Demisii	153
4.2. Demiteri	160
5. Cum mă tratez	165
6. Lexicon de corporație	183
<i>Mulțumiri</i>	189

NOTA AUTOAREI

Eu nu înțeleg de unde apar astfel de întrebări. Oamenii ăștia n-au mai muncit până acum?! Ar trebui să știe că la birou trebuie să ai o ținută demnă. Auzi la ei, dacă au voie să vină în maiou? Bine, din partea mea, n-au decât! Mai bine în maiou decât să văd bărbați încălțați cu sandale. Nu e nimic mai odios decât să vezi degetele de la picioare ale bărbaților. Dar dacă i-am lăsa pe ei, ar veni și fetele în fuste scurte. Eu n-am nimic cu fustele scurte. Îmi plac. Când eram mai tânără, purtam și eu fuste scurte. E chiar fain. Și de unde concepția asta că dacă porți fustă scurtă ești curvă?! Mama a purtat fuste scurte și ne-a crescut pe mine și pe soră-mea bine... și din câte știu eu nu era târfă.

Dacă ați văzut filmul *Bridget Jones' Diary*, tirada asta are multă însemnătate pentru voi. Ei bine, în ce mă privește, acesta a fost momentul în care am realizat cât de darnic este locul de muncă. Nu numai pentru creșterea profesională, experiența, cunoașterea oamenilor și asigurarea existenței.

Locurile de muncă sunt adevărate mine de aur pentru replici de tipul celei de mai sus, dar și pentru descoperirea și fundamentarea câtorva tipuri de colegi și șefi care îmi par să manifeste caracteristici similare, iar tot ce le mai lipsește este reglementarea în dreptul muncii.

Am adunat în această lucrare experiențe reale din corporații, inventând personaje. Dacă ar fi să rezumăm partea de comunicare, viața în corporație se împarte în câteva elemente – e-mailuri, ședințe, valori, branding, obiective, proiecte, *deadline*-uri (termene-limită) și *townhall*-uri (întâlniri organizate online – mai ales de când cu pandemia – cu întreaga companie și, mai nou, cu membrii unui departament).

În limbaj colocvial, cuvintele „corporatiști“ și „corporatism“ sunt folosite cu înțeles negativ, adesea ironizând un comportament infatuat, nesusos, înclinat să găsească cusururi, să vorbească mult și degeaba, aruncând pe ici, pe colo câte un cuvânt sau două în limba engleză. Fenomenul a ajuns la o asemenea amploare încât cele de mai sus nu se mai aplică doar celor care lucrează efectiv în corporații. Dacă doriți, corporația face parte din noi și noi din corporație. Nu ne mai rămâne decât să ne analizăm și să vedem dacă putem îndrepta ceva în noi și în mediile înconjurătoare. De fapt, acesta este și scopul prezentei lucrări.

În cartea de față veți găsi o clasificare a tipologiilor descoperite de mine și de prietenii mei pe parcursul experiențelor noastre de lucru în corporații, în mod deosebit. Din păcate (sau din fericire, depinde cum priviți lucrurile),

aceste tipologii nu sunt exhaustive. Pentru a vă ajuta să înțelegeți romgleza din unele dialoguri de mai jos, am încropit un „Lexicon de corporație“, pe care îl veți găsi la finalul lucrării. Consultați-l cu încredere ori de câte ori aveți dubii cu privire la semnificația cuvintelor sau expresiilor pe care nu le înțelegeți. Bineînțeles, glosarul acesta nu este exhaustiv, neincluzând toate bijuteriile romglezești, așadar e loc de adăugiri și îmbunătățiri. Cei care lucrează în corporații sau au de-a face cu corporatiști vor înțelege mai toate cuvintele, fără să fie nevoie să consulte Lexiconul. Dar aceasta nu este o carte doar pentru corporatiști și de aici nevoia de a include clarificări.

Plecând de la ideea că anumite lucruri nu se vor schimba niciodată dacă nu le aducem la lumină și nu le arătăm fața hidoasă, vă rog să tratați cu blândețe rândurile care urmează, să râdeți (acesta fiind scopul terapeutic al acestei lucrări) și, de ce nu?!, să mă contactați dacă aveți completări – poate așa scot o continuare a acestei cărți.

Ani și ani de experiențe și râsete pe la colțuri pe seama experiențelor din corporații mă învrednicesc să le dau forma de mai jos. Comportamente bizare, amuzante și ilogice. Și nu le prezint doar din nevoia de a face oamenii să râdă, ci și de a ne privi, noi cu toții, în reflexia lor.

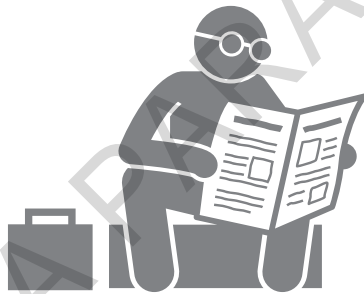
Și încă ceva. Intenția mea nu este să pun la colț persoane reale. Cartea aceasta nu vrea decât să demaște niște comportamente nedezirabile. Și, poate, să fie un ghid de supraviețuire pentru cei care trebuie să se confrunte cu aceste categorii (de angajați, comportamente etc.) la locurile lor de muncă.

Personajele și întâmplările relatate mai departe se voiesc oglindite în așa fel încât toată lumea să se poată analiza, inclusiv autoarea. Cred cu tărie că nu există oameni îndărătnici în nemernicie și că mulți dintre cei care au inspirat aceste rânduri își doresc să fie mai buni (dacă nu profesional, măcar personal).

EDITURA PARALELA 45

1

Vânătoarea de joburi

Agenție high on pop culture caută
copy mid level pentru next level projects.

(Fragment dintr-un anunț de angajare)

Pentru a ajunge să lucrezi într-o corporație, mai întâi, bine-nțeles, trebuie să dai un interviu. Din fericire, în ultimii ani au apărut multe site-uri care înlesnesc căutarea de joburi. Trebuie doar să cauți; bine, și să filtrezi un pic oferta de anunțuri mai mult sau mai puțin clare, pline de cuvinte pompoase și denumiri romglezești de posturi.

Dar odată depușă candidatura, șansele de a obține postul căutat sporesc. Tot ce-ți mai rămâne de făcut, de îndată ce ai fost sunat și programat pentru interviu, este să te pregătești – atât din punctul de vedere al cunoștințelor despre companie cât și al îmbrăcăminții (totuși, de când cu pandemia, este suficientă o cămașă curată și călcată).

Te pregătești înaintea unui interviu, citind despre istoricul companiei și despre proiectele acesteia. De asemenea, este important de fiecare dată să îți parcurgi CV-ul pentru că așa vei ști cum te potrivești rolului și companiei, iar asta este foarte important de conștientizat înainte de a ajunge în fața unui reprezentant al companiei.

Evident, și compania se pregătește, la rândul ei, cu privire la candidatul pe care îl interviează. Până la urmă, ambele părți trebuie să se asigure că au de câștigat din relația pe care e posibil s-o inițieze.

Eu una mă pot mândri cu experiențe vaste. Dintre ele, se remarcă statutul de candidat în căutarea unui loc de muncă. De la bizar, la comic și tragi-comic, experiențele mele mă scot din anonimat ori de câte ori subiectul este abordat în jurul meu.

Fiind om de litere, căutările mele au avut în centrul lor posturi precum acelea de profesor, traducător, copywriter sau *content writer*. Judecând și după poveștile prietenilor despre interviurile lor la companii din alte domenii, am ajuns la concluzia că nu prea există diferențe în modul în care se conduc interviurile, dar ar putea fi, totuși, împărțite în niște categorii.

1.1. Cazul ***Nu știm pentru ce post ai venit***

Sandra lucra ca secretară într-o agenție de turism. Echipa era faină – de când se mutase la Cluj-Napoca adoptase cu ușurință acest adjectiv –, însă nu-și propusese să rămână mai mult de un an în acest rol. Și totuși, trecuseră doi ani și începuse să se teamă că, dacă va rămâne acolo, se va plafona. Șeful era de treabă, echipa era de treabă, locul de muncă era aproape de casa ei, iar poveștile pe care i le împărtășeau prietenii despre ororile de la locurile lor de muncă o îngrozeau și o făceau să creadă că nu s-ar

fi descurcat nicăieri dacă ar fi plecat, că nu ar fi putut face față într-un alt colectiv. Poate și de aceea rămăsese mai mult timp decât își propusese inițial. Totuși, perspective de creștere n-avea, așadar singura opțiune care îi rămăsese era să-și caute de lucru altundeva.

Cocheta de multă vreme cu scrisul și s-a gândit că ar fi frumos să fie plătită să scrie. A găsit câteva anunțuri de copywriter și a aplicat pentru ele. Când a fost contactată telefonic, a fost tare bucuroasă. A căutat pe internet informații despre companie, a citit articolele și comunicatele de presă ale companiei și s-a prezentat la interviu cu cele mai mari speranțe posibile.

Odată ajunsă în fața clădirii, Sandra a sunat la interfon și apoi a fost poftită la recepție. Secretara a întrebat-o despre motivul vizitei, după care a rugat-o să aștepte până va anunța persoana cu care trebuia să se întâlnească.

SECRETARA: Doamna X te poate primi acum. Te rog să mă urmezi.

SANDRA: Desigur.

Sandra și secretara au trecut prin câteva birouri slab luminate, ajungând într-unul destul de prăfuit, cu multe rafturi și clasoare, dar bine luminat. O doamnă firavă stătea la un birou acoperit aproape complet de dosare și hârtii.

SANDRA: Bună ziua!

Doamna X a privit-o, a dat din cap și a poftit-o să se așeze pe un scan, arătându-i-l cu mâna dreaptă. Sandra s-a uitat către scaun și a văzut alte dosare așezate pe el, dar nevoind să iasă din cuvântul doamnei X, le-a ridicat și a întrebat unde poate să le așeze.

DOAMNA X: A, dă-mi-le, că le pun eu altundeva. Bun, te rog, spune-mi despre tine.

SANDRA: Ă, da. Momentan lucrez ca secretară și...

DOAMNA X: Unde? La Iulius Mall?

Contrariată puțin de motivul pentru care interviueatarea considera că numai Iulius Mall poate fi epicentrul celor care lucrează în secretariat, Sandra a răspuns negativ. Atunci, doamna X i-a făcut semn să continue cu istoricul profesional, iar Sandra a început să enumere posturile pe care le-a ocupat până la acel moment.

DOAMNA X: Stai puțin. Pentru ce post ai venit?

SANDRA: Pentru cel despre care am fost sunată aseară, cel de copywriter.

DOAMNA X: A, nu. Noi nu mai avem postul acesta disponibil de vreo jumătate de an.

Așa a luat sfârșit interviul. Sandra s-a ridicat de pe scaun. E-adevărat, puțin șocată. Până la ieșirea din clădire, a crezut că i s-a făcut o glumă și că o va întâmpina cineva cu tortul la ieșire, așa cum văzuse ea că se face în

emisunile în care se joacă un rengi pe seama cuiva. Ceea ce nu s-a întâmplat, însă asta n-o împiedică pe Sandra să-l mai aștepte încă!

1.2. Cazul Test

Cuvântul acesta, *test*, și-a pierdut sensul. Pentru mine, echivalează deja cu o înjurătură. Sau cu un abuz. Și, ca mine, trebuie să fie mulți alții care observă abuzul la care sunt supuși cei care își caută un job într-un domeniu creativ.

Înțeleg că anumite abilități ale candidaților trebuie testate, dar, în cazul bloggerilor este suficient să citești câteva postări pentru a-ți face o idee despre talentul lor, sau de lipsa acestuia.

Cârcotașii ar putea spune că tocmai de aceea a fost inventată perioada de probă, să nu mai chinui candidatul cu tot felul de teste.

Destui candidați s-au deșteptat și nu mai acceptă să dea teste. Nu trebuie ignorate nici disperarea sau motivația candidaților de a-și găsi un (alt) loc de muncă. Pe acestea două se pot clădi multe abuzuri.

Șerban era disperat să-și găsească un alt loc de muncă. Lucra zi-lumină la actuala companie, iar pe deasupra hachițele șefului deveniseră de nesuportat.

Era în discuții de ceva vreme cu câteva companii și totuși nimic nu părea să se concretizeze și să-l scoată din mediul bolnav în care activa.

Dar a întrezărit o nouă speranță când a fost chemat pentru un interviu la compania B. Scurta discuție telefonică pe care a avut-o cu agentul de recrutare i-a dat încredere că ar putea să facă în curând schimbarea voită. Apoi a fost chemat la un interviu față în față și modul în care a decurs acesta l-a făcut să sperie că va putea pleca în curând la altă companie. Și ce dacă i-au zis că urmează să-i trimită un test?! E drept, s-a săturat de ele, însă un test mic pe lângă câte a tot dat nu mai contează; mai ales, când știi că e posibil să faci o schimbare de situație.

Când a primit testul pe e-mail, Șerban l-a parcurs în fugă. Apoi, când s-a apucat de rezolvare, ceva l-a făcut să se oprească: „Timp aproximativ de lucru: 13 ore”.

Treisprezece ore?, s-a întrebat Șerban. Nu, trebuia să fie o greșeală. Cum adică, treisprezece ore de lucru la un test? Dar, totuși, voia să plece din compania în care lucra. Mult. A stat, s-a gândit, ba chiar s-a consultat cu prietenii, însă, în cele din urmă, Șerban a concluzionat că nu trebuie să livreze un astfel de test. Nu numai că și-ar fi făcut sieși un deserviciu, ci și altora aflați în căutarea unui job.

Există însă și companii care nu pierd prea mult timp cu pre-selecția. Cum ai trimis CV-ul, cum îți trimit un test de rezolvat; de exemplu, să scrii un text care să aibă între 700 și 2.000 de cuvinte. Fără nicio întâlnire prealabilă, fără o minimă discuție despre interesele fiecărei părți cu privire la locul de muncă disponibil. E drept, nu mai avem atât de mult timp. Dar, pentru că

trăim vremuri în care viteza de reacție este foarte importantă, ar trebui să arătăm un minimum de respect față de timpul pe care un candidat îl alocă procesului de recrutare.

De departe, preferatul meu rămâne acel mic chestionar pe care îl trimit recrutorii drept răspuns la trimiterea unui CV. Respectivul chestionar cuprinde două, cel mult trei întrebări, una dintre ele privind salariul dorit (care însă nu este nicio dată prima întrebare a chestionarului, pentru a masca faptul că este foarte importantă, chiar de departajare). Într-o astfel de situație, cum așteptările mele salariale depășeau bugetul alocat de compania cu care mă aflam în negocieri, mi s-a răspuns cam așa:

✉ Bună,

Mulțumim. Momentan, ne vom opri aici, întrucât nu reușim să ne aliniem până la final pe acest rol.

Ne-ar plăcea însă, în măsura în care și tu îți dorești, să păstrăm legătura pe mai departe, poate se ivesc oportunități noi.

Mult succes în tot ce faci!

1.3. Cazul *Ești mai interesant decât credeam*

Se întâmplă uneori să trăiești niște experiențe cu totul speciale la interviu. Cum, de pildă, mi s-a întâmplat acum ceva vreme. Am discutat despre rol, despre experiența și așteptările mele, iar apoi intervievatorul mi-a spus că profilul meu nu se potrivește cu cel căutat de companie. Ceea ce nu

ne-a împiedicat să încheiem discuția într-un mod sublim de uman și respectuos, ajungând chiar să facem schimb de recomandări de nume de autori și cărți preferate.

Irina își căuta un post în învățământ, public sau privat, nu conta. La un moment dat, a citit un anunț despre un post disponibil la o grădiniță care oferea și programe after-school. După ce a trimis CV-ul, Irina a fost sunată și invitată la un interviu. Grădinița activa într-o casă cu o curte mare, într-o zonă foarte liniștită a orașului Cluj-Napoca. Când a ajuns în fața curții, Irina a rămas un pic surprinsă de lipsa gălăgiei obișnuite în curtea unei grădinițe. A sunat la interfon, poarta s-a deschis, iar ea a pășit către casă. Chiar înainte de a ajunge în fața ușii, o doamnă i-a deschis și s-a prezentat drept directoarea grădiniței.

IRINA: Bună ziua!

DIRECTOAREA: Bună ziua! Nu este nevoie să vă descălțați. Puteți intra, e în regulă.

IRINA: OK. Ce liniște e! M-am așteptat să fie plin de copii în curte.

DIRECTOAREA: Da, de obicei la ora aceasta este mai animat. Dar, de dimineață, am avut un caz de îmbolnăvire și am preferat să trimitem toți copiii acasă decât să-i expunem inutil.

IRINA: Înțeleg.

DIRECTOAREA: Haideți să mergem în camera de joacă. V-aș invita în biroul meu, dar pregătim serbarea de

Paște și e plin de decorațiuni de tipul scara pisicii, dar și de lipici și foarfeci.

IRINA: Nu e nicio problemă, chiar voiam să văd camera de joacă.

DIRECTOAREA: Cum ne-ați găsit? Ușor?

IRINA: Da, mulțumesc de întrebare. N-am avut nicio problemă.

DIRECTOAREA: Bun. Vă rog să mă așteptați un minut să vă găsesc CV-ul. Doriți un pahar cu apă?

IRINA: Nu, mulțumesc.

DIRECTOAREA: Gata, l-am găsit. Văd că aveți experiență de lucru cu copiii. La ce clase ați mai predat?

IRINA: La generală și primară, dar în primii ani de activitate am predat la grădiniță.

DIRECTOAREA: Și unde v-a plăcut cel mai mult? (*Zâmbește.*) Da, știu că nu e frumos să vă întreb.

IRINA: Cred că la generală mi-a plăcut cel mai mult. Elevii sunt atât de curioși, iar dacă dezvolți o legătură de prietenie cu ei, nici nu mai simți că muncești.

DIRECTOAREA: Da, înțeleg. Văd că ați terminat studiile la București. Cum de n-ați rămas acolo?

IRINA: Soțul meu s-a mutat cu jobul la Cluj.

DIRECTOAREA: Și vă place? Nu remarc niciun accent la dumneavoastră, deși numele îmi dă de înțeles că nu ați fi româncă.

IRINA: Nu, eu sunt româncă, dar soțul meu este cetățean francez.

DIRECTOAREA: Francez?

IRINA: Da.

DIRECTOAREA: Și cum îi place România?

IRINA: Îi place, da.

DIRECTOAREA: Presupun că nu vorbește româna.

IRINA: Ba da, vorbește româna foarte bine.

DIRECTOAREA: Nu mai spuneți?

IRINA: Da.

DIRECTOAREA: Cum e să fii căsătorită cu un francez?

Irina rămâne o clipă pe gânduri. Să fie o întrebare încu-ietoare?! Și ce-ar trebui să răspundă? Și, mai ales, cum să revină la discuția despre realizările ei profesionale?

IRINA: La fel ca și cum ai fi căsătorită cu un român.

DIRECTOAREA: A, nu. În niciun caz! Căsnicia dumnea-voastră sigur este plină de romantism

IRINA:....

DIRECTOAREA: Iar dacă-mi spuneți că îi și place în România, cu atât mai mult.

Discuția a mai durat o vreme, dar, la plecare, Irina nu credea că are prea multe șanse să fie luată în considerare pentru post.

Și, totuși, da. Avea să afle acest lucru de abia peste un an și ceva, când directoarea a sunat-o să-i ofere postul. Păcat că ea și soțul ei se mutaseră din Cluj.

1.4. Cazul *Dacă te fac să te simți prost, ai să vii să lucrezi pentru mine*

Mergând atât de mult la interviuri, mi-a fost dat să întâlnesc o grămadă de deștepți – de la înfumurați, la încruntați, zeflemitori și arțăgoși. Bine-nțeles, nu mă refer la cei pe care îi considerăm oameni inteligenți. Mă refer la cei care fac pe deșteptii. Nu e om să nu fi întâlnit în viața lui vreun astfel de deștept.

La un interviu, candidatul este pus într-o postură ingrată, pe care, de cele mai multe ori, și-o asumă. Și anume de a nu crâcni, pentru a intra în voia interviewerului. Eu una, recunosc, mă pomenesc adesea atât de șocată, încât nu pot reacționa.

Daniel acceptă invitația de a merge la un interviu pentru poziția de *content writer*. Compania este relativ nouă pe piață, dar se bucură de un succes de neignorat.

Ajuns în biroul unde are loc interviul, Daniel observă că, pe lângă cel care a fost prezentat drept șeful companiei, mai sunt prezente alte două persoane. Se prezintă și aceluia și ocupă un loc pe scaun.

ȘEFUL: Mai întâi, te rog să ne faci o scurtă prezentare despre parcursul tău profesional, despre aspirațiile tale și despre motivele pentru care crezi că te potrivești cu noi. Abia după aceea, îl voi ruga pe Sergiu să-ți dea mai multe detalii despre companie, iar apoi îți vom da un test.

DANIEL: OK. Am o experiență de cinci ani în *content writing*, dintre care ultimii trei în compania în care activez. Doresc să schimb domeniul, iar cel al vinurilor mi se pare foarte interesant – nu doar ca și consumator.

ȘEFUL: Bun, acum îți va explica Sergiu despre companie.

Daniel îl urmărește cu atenție pe Sergiu, încercând să nu se lase intimidat de cea de-a treia persoană care se află în birou cu ei și care, până atunci, nu a avut niciun fel de reacție și nici nu a scos vreun cuvânt.

ȘEFUL: Ai întrebări despre ce s-a povestit până acum?

DANIEL: Nu.

ȘEFUL: În regulă. Atunci să trecem la test.

DANIEL: OK.

ȘEFUL: Eu consider că cei care se cred creativi înțeleg că trebuie testați și că dovada maximă de creativitate este nu numai felul în care răspund, dar și cât de repede răspund. De aceea, vom începe cu un test care să ne arate cum vezi tu lumea și cum te poziționezi față de cei cu care interacționezi, dar și cât de bine îi înțelegi. Iar apoi, îți vom pune niște întrebări-fulger. E totul clar?

DANIEL: Da.

ȘEFUL: Voi spune un cuvânt sau o propoziție, iar tu o vei reprezenta pe tablă cât mai coerent.

Lui Daniel i-a plăcut ideea că testul era ușor diferit de cele pe care le dăduse până atunci, însă nu știa cum vor fi interpretate desenele lui. Așa că și-a încercat măiestria

reprezentând prin desen cuvinte precum *foame, ceață, bizar, tumultos, prieten, necunoscut, idilă și cumpărător*. Ultimul cuvânt părea să fie singurul care era coerent cu tot ce discutaseră până atunci, dar trebuie că știau oamenii aceștia ceva.

ȘEFUL: În regulă. Desenele tale nu sunt reușite și nu ai prins esența cuvintelor. Îmi place să fiu franc și să dau feedbackul pe loc. Aș spune că te caracterizează o oarecare naivitate și că poți fi dus cu ușurință de nas.

Naivitate?! Dar el nu era un artist; de fapt, detesta să deseneze. Ideea era să reprezinte, nu să fie criticat pentru lipsa de talent la desen.

DANIEL: Trebuia să vă fi spus de la început că nu am talent de desenator.

ȘEFUL: Daniel, toți oamenii creativi pot găsi mijloace să se exprime prin toate artele.

DANIEL: Hm, nu prea cred. Poate vrei să-ți fac o demonstrație de canto, cred că ți-ai schimba opinia.

ȘEFUL: Eu cred că tu ți-ai schimba opinia. Poate n-ai găsit exact cântecul care ți-e merit. Mirel, poți începe întrebările-fulger.

Să-l vezi pe Mirel vorbind era ca și cum ai vedea că un bibelou prinde viață și vorbește. La cât de imobil stătuse până atunci, Daniel se gândise că Mirel nu era

capabil să vorbească, însă turui întrebări precum: „Cine este Dumnezeu?“, „De ce să nu scrii cu pixul o scrisoare?“, „De ce lupilor nu le plac gutuile?“, „Cum să înveți să coși bine?“, „Sarmalele se fac mai bine pe aragaz sau în cuptor?“.

Daniel a răspuns cât de repede a putut, încercând să ghicească ce răspuns ar fi mai apreciat.

ȘEFUL: La final, mai am o întrebare.

DANIEL: Da?

ȘEFUL: Cum se numește scriitorul tău preferat?

DANIEL: Milan Kundera.

ȘEFUL: Crezi că Milan Kundera ar folosi în scrierile sale cuvântul „etc“ așa cum l-ai folosit tu mai devreme în enumerare?

DANIEL: Da, nu văd de ce nu!

ȘEFUL: Ba da. Trebuie să vezi. Niciun scriitor respectabil n-ar folosi vreodată în scrierile sale acest cuvânt. E chiar rușinos să susții că poți să scrii și apoi să folosești „etc“.

Daniel n-a mai spus nimic. Se simțea pus la colț și nu-i plăcea. Nu mai fusese niciodată la un interviu atât de ciudat, care să-l facă să se îndoiască de valoarea lui. Când și-a luat la revedere, șeful i-a făcut un semn.

ȘEFUL: Cred că și tu simți la fel ca mine. Nu ești omul potrivit pentru echipa mea. Mai ai încă multe de învățat până să ne poți fi folositor.